

Światowy gracz

Stosunki zewnętrzne Unii Europejskiej



Unia Europejska

Niniejsza broszura jest dostępna na stronie internetowej UE

europa.eu.int/comm/publications/ wraz z innymi krótkimi wyjaśnieniami.

Komisja Europejska

Dyrekcja Generalna ds. Prasy i Komunikacji

Publikacje

B-1049 Bruksela

Rękopis ukończono w lipcu 2004 r.

Ilustracja na okładce: M&S

Opis bibliograficzny zamieszczony jest na końcu publikacji.

Luksemburg: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, 2005

ISBN 92-894-7427-0

© Wspólnoty Europejskie, 2005

Powielanie jest dozwolone

Printed in Belgium

WYDRUKOWANO NA BIAŁYM PAPIERZE BEZCHLOROWYM

Światowy gracz

Stosunki zewnętrzne Unii Europejskiej



Spis treści

| | |
|--|----|
| Rola globalna UE | 3 |
| W jaki sposób UE zarządza swoimi stosunkami zewnętrznymi | 5 |
| Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa | 8 |
| Korzyści handlowe dla wszystkich | 11 |
| Eliminacja ubóstwa dzięki zrównoważonemu rozwojowi | 13 |
| Pomoc humanitarna | 15 |
| Nasi partnerzy na świecie | 17 |
| Dalsze lektury | 22 |

Rola globalna UE

Unia Europejska to światowy gracz.

Jej populacja liczy 450 milionów ludzi – więcej niż w przypadku Stanów Zjednoczonych i Rosji razem wziętych. Jest największą organizacją na świecie prowadzącą działania handlowe i generuje jedną czwartą światowego bogactwa. Pomoc, jaką przekazuje biedniejszym krajom, jest większa niż w przypadku jakiegokolwiek innego dawcy. Jej waluta, euro, zajmuje na międzynarodowych rynkach finansowych drugie miejsce po dolarze amerykańskim.

W pierwotnych założeniach UE wcale nie miała być światowym graczem. Zrodzona jako pokłosie drugiej wojny

światowej, przede wszystkim miała zbliżyć kraje i narody Europy. W miarę rozszerzania się i przyjmowania coraz nowych obowiązków Unia musiała określić swoje relacje z resztą świata. Podobnie jak w działaniach, których celem jest usuwanie barier dla handlu, rozwój biedniejszych regionów i promowanie pokojowej współpracy w jej granicach, Unia współpracuje także z innymi krajami i organizacjami międzynarodowymi, by umożliwić wszystkim czerpanie korzyści związanych z wolnym rynkiem, rozwojem gospodarczym i stabilnością świata w coraz większym stopniu powiązanego wewnętrznymi zależnościami. Jednocześnie UE broni swych uzasadnionych interesów gospodarczych i han-



Unia Europejska współpracuje z innymi krajami i organizacjami międzynarodowymi, jak Organizacja Narodów Zjednoczonych, w celu promowania pokoju i dobrobytu

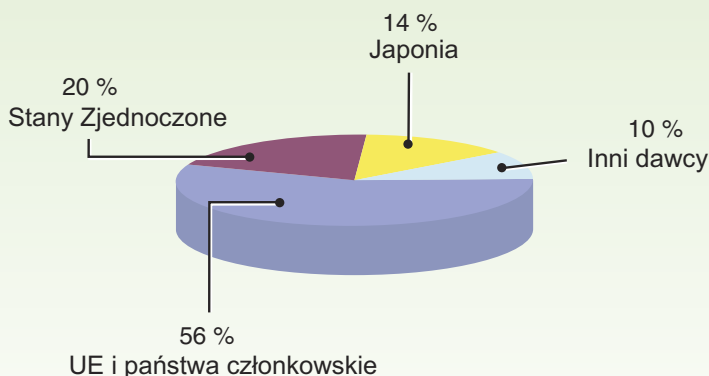
dlowych na arenie międzynarodowej. Obecnie niełatwym zadaniem jest zapewnienie pokoju i bezpieczeństwa poza granicami Unii Europejskiej. Aby sprostać temu wyzwaniu, UE tworzy wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa, by mogła działać jako instytucja stojąca na straży stabilności, współpracy i porozumienia na skalę światową.

Przez ponad 40 lat zimna wojna dzieliła świat na dwa obozy. Jej zakończenie doprowadziło do powstania bardziej złożonego i kruchego porządku na świecie, wymagającego od Unii większego zaangażowania w zapobieganie konfliktom, utrzymanie pokoju i zwalczanie terroryzmu. UE pomaga w opłacaniu administracji

cywilnej ONZ w Kosowie, zapewnia wsparcie finansowe Autonomii Palestyńskiej i przeznacza miliard euro na odbudowę Afganistanu. Na Zachodnich Bałkanach i w Afryce Środkowej w 2003 r. UE rozpoczęła pierwsze misje zgodnie z nową europejską polityką obrony i bezpieczeństwa. Po nich będą następne. Pomagając w zapewnieniu bezpieczeństwa i stabilizacji na całym świecie, UE pomaga także w zapewnieniu bezpieczeństwa we własnych granicach.

I wreszcie, Unia Europejska ukazuje, w jaki sposób można łączyć zasoby gospodarcze i polityczne dla wspólnego dobra. Służy ona jako przykład integracji między krajami w innych regionach świata.

Pomoc rozwojowa: kto daje ile ***Oficjalna pomoc rozwojowa, 2002, od krajów OECD***



Źródło: OECD

W jaki sposób UE zarządza swoimi stosunkami zewnętrznymi

Od swojego powstania w latach 50. Unia Europejska rozwija stosunki z resztą świata dzięki wspólnej polityce handlowej, pomocy w rozwoju i formalnym umowom o handlu i współpracy z poszczególnymi krajami i grupami regionalnymi.

W latach 70. UE zaczęła zapewniać humanitarną pomoc potrzebującym na całym świecie. Od czasu zawarcia w 1993 r. Traktatu o Maastricht rozwija wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa (WPZiB), która ma pozwolić jej podejmować wspólne działania, gdy ważą się interesy Unii jako całości. Obrona jest coraz ważniejszym aspektem WPZiB, gdyż UE dąży do promowania i utrzymywania stabilności na całym świecie. Walcząc z terroryzmem, międzynarodową przestępczością i handlem narkotykami, nielegalną imigracją i problemami o zasięgu globalnym, jak ochrona środowiska, Unia współpracuje ściśle z innymi krajami i organizacjami międzynarodowymi.

Wspólna polityka handlowa UE działa na dwóch poziomach. Po pierwsze, w obrębie Światowej Organizacji Handlu (WTO) Unia Europejska angażuje się

aktywnie w stanowienie zasad wielostronnego systemu globalnego handlu. Po drugie, UE negocjuje własne dwustronne umowy handlowe z krajami lub regionalnymi grupami krajów.

UE angażuje się w pomoc krajom rozwijającym się mającą na celu zwiększenie przez nie eksportu



Pomoc w rozwoju i współpraca, pierwotnie koncentrujące się na Afryce, zostały rozszerzone na Azję, Amerykę Łacińską oraz południowe i wschodnie kraje śródziemnomorskie w połowie lat 70. Celem tych działań jest zawsze wspieranie zrównoważonego rozwoju i wzrostu w krajach partnerskich, by pozyskały one zasoby na eliminację ubóstwa. Unia jest pod każdym względem zainteresowana wspieraniem partnerów i zachęcaniem ich do wejścia na drogę sukcesu i dobrobytu.

Więcej niż handel i pomoc

Umowy UE z partnerami na całym świecie obejmują nie tylko handel i tradycyjną pomoc finansową i techniczną, lecz także reformy gospodarcze i inne, jak również wspieranie programów rozwoju infrastruktury, opieki

zdrowotnej i szkolnictwa. Tworzą także podwaliny dialogu politycznego i zawierają klauzulę pozwalającą Unii na zawieszenie lub zaprzestanie handlu, jeśli kraj partnerski pogwałci prawa człowieka. Ponadto w 2003 r. UE podjęła decyzję, że wszystkie nowe umowy muszą zawierać klauzulę, w której kraje partnerskie zobowiązują się do nierozprzestrzeniania broni masowej zagłady.

UE musi zadbać, aby różne aspekty jej polityki zewnętrznej były ze sobą spójne i głosiły jednoznaczny przekaz ogólny. Aby umożliwić realizację tego celu, w 1999 r. powołano Wysokiego Przedstawiciela ds. WPZiB. W czerwcu 2004 r. liderzy Unii zgodzili się zasadniczo na stworzenie stanowiska ministra spraw zagranicznych UE. Jest to jedno z nowych ustaleń przewidzianych w Traktacie Konstytucyjnym UE.

Promowanie praw człowieka

Unia Europejska promuje poszanowanie praw człowieka we własnych krajach i poza nimi. Koncentruje się na prawach obywatelskich, politycznych, ekonomicznych, społecznych i kulturalnych. Dąży także do promowania praw kobiet i dzieci, jak również mniejszości i osób wysiedlonych.

Prawa człowieka w UE są wpisane w zawierane z partnerami umowy handlowe i dotyczące współpracy, są także podstawowym warunkiem dla krajów dążących do przystąpienia do Unii. W ciągu ostatnich lat UE prowadziła dialog dotyczący praw człowieka z takimi krajami, jak Chiny czy Iran. Nakładała także sankcje za pogwałcenie praw człowieka na kilka krajów, w tym Serbię, Birmę (Myanmar) i Zimbabwe.

UE pomaga także sfinansować szereg działań związanych z obroną praw człowieka, jak Europejska Inicjatywa na rzecz Demokracji i Praw Człowieka, która wydaje około 100 milionów euro rocznie na następujące działania:

- umocnienie demokracji, dobrego zarządzania i rządów prawa,
- popieranie zniesienia kary śmierci na całym świecie,
- walka z torturami i bezkarnością oraz wspieranie międzynarodowych trybunałów i sądów karnych,
- zwalczanie rasizmu, ksenofobii i dyskryminacji mniejszości oraz ludności rdzennej.

Ponadto UE oferuje niższe cła w przypadku przywozu z krajów, gdzie panuje poszanowanie podstawowych warunków pracy i standardów zatrudnienia określanych przez Międzynarodową Organizację Pracy.



Prawa człowieka są dla każdego

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa

Idea zakładająca, że silna Europa powinna działać jako jeden organizm na arenie światowej, zachęciła państwa członkowskie do współpracy zmierzającej do osiągnięcia wspólnego podejścia do polityki zagranicznej. Postępy na przestrzeni lat były powolne, lecz stałe.

Pierwszym ambitnym, lecz nieskutecznym krokiem była podjęta we wczesnych latach 50. próba utworzenia Europejskiej Wspólnoty Obronnej przez sześciu członków założycieli Unii Europejskiej. Potem przyszedł czas na proces zwany „europejską współpracą polityczną”, zapoczątkowany w 1970 r., którego celem była koordynacja stanowisk państw członkowskich w kwestii bieżących spraw dotyczących polityki zagranicznej. Kraje UE przedstawiały, gdy tylko było to możliwe, wspólne oświadczenia. Jednak w przypadku kwestii drażliwych osiągnięcie jednogłośnej decyzji nie zawsze było możliwe.

W ciągu ostatnich 15 lat Unia zwiększyła wysiłki mające na celu odegranie znaczącej roli związanej z polityką i bezpieczeństwem w większym stopniu, adekwatnie do statusu ekonomicznego. Konflikty, które wybuchły w Europie po upadku muru berlińskiego w 1989 r., przekonały liderów UE o potrzebie wspólnych skutecznych działań. W ostatnich latach przekonanie to umocniła walka z międzynarodowym terroryzmem.

Balkańska lekcja

Zasada wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) została sformalizowana w 1992 r. Traktatem z Maastricht. Zaledwie kilka miesięcy później w byłej Jugosławii wybuchła wojna. Unia Europejska bezskutecznie usiłowała znaleźć polityczne rozwiązanie tego kryzysu. Ponieważ UE nie miała własnych sił zbrojnych, państwa członkowskie mogły interwenio-

Akcja przeciwko minom lądowym

W grudniu 1997 r. w stolicy Kanady, Ottawie, 122 kraje podpisały traktat o zakazie min. Zakazuje on używania, produkowania, przewożenia i składowania przeciwpiechotnych min lądowych. Stał się wiążącym prawem międzynarodowym 1 marca 1999 r.

Międzynarodowe działania skierowane przeciwko minom pomagają w upowszechnianiu światowego pokoju i stabilności oraz zmniejszaniu cierpienia ludzi w regionach dotkniętych obecnością min. Są one nadal najwyższym priorytetem dla Unii Europejskiej, która tylko w latach 2000 – 2002 przeznaczyła na te działania 40 milionów euro.

wać wyłącznie w ramach sił ONZ i NATO, które później skierowano w ten region.

Lekcja z tego doświadczenia nie poszła na marne. Mając na uwadze wojny na Bałkanach i konflikty w Afryce w latach 90., UE stworzyła wspólną europejską politykę bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) w ramach ogólnej struktury WPZiB.

W ramach EPBiO siły wojskowe lub policyjne mogą zostać wysłane w regiony, gdzie wystąpił kryzys, i przeprowadzać operacje humanitarne, pokojowe, zarządzanie kryzysami czy nawet działania rozjemcze. Działania wojskowe są prowadzone w ramach sił szybkiego reagowania UE, oddzielnych od sił NATO, ale z dostępem do zasobów NATO.

Pierwsze misje przeprowadzone w ramach EPBiO odbyły się w byłej Jugosławii, gdzie wcześniejsze działania UE były nieskuteczne. Misja policyjna UE zastąpiła oficerów policji ONZ w Bośni i Hercegowinie w styczniu 2003 r., zaś siły wojskowe UE przejęły od NATO Byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii zaledwie trzy miesiące później.

W ciągu kilku lat podjęto wiele prób usprawnienia sposobu podejmowania decyzji w ramach WPZiB. Kluczowe decyzje nadal wymagają jednak jednomyślnego głosowania, co nie było łatwe już w czasach, gdy UE liczyła



sobie 15 członków, a teraz, gdy jest ich 25, jest jeszcze trudniejsze. Mimo zaangażowania w WPZiB rządy państw członkowskich czasem odkrywają, że zmiana polityki narodowej w imię solidarności unijnej nie jest łatwa. Aby przekonać się, jak trudne bywa to zadanie, wystarczy przyjrzeć się głębokim podziałom między państwami członkowskimi Unii, jakie powstały

*UE może teraz wysyłać
militarne misje
pokoju*

wiosną 2003 r. na tle zatwierdzenia przez Radę Bezpieczeństwa ONZ prowadzonej przez Stany Zjednoczone wojny w Iraku.

Podczas spotkania na szczycie w grudniu 2003 r. liderzy UE zatwierdzili Europejską Strategię Bezpieczeń-

stwa. Uznaje ona, że obywatele Europy i innych regionów świata są zagrożeni terroryzmem, rozprzestrzenianiem broni masowej zagłady i nielegalną imigracją. Każde z tych zagrożeń wymaga natychmiastowej reakcji, często wymagającej międzynarodowej współpracy.

Lepiej zapobiegać, niż leczyć

Gwałtowne konflikty często zbierają nieakceptowalne żniwo ludzkiego cierpienia, zniszczeń i zmarnotrawionych zasobów. W latach 90. siedem gwałtownych konfliktów na całym świecie kosztowało społeczność międzynarodową 200 miliardów euro, którą to kwotę można było wydać na cele pokojowe. Dlatego właśnie dążeniem Unii Europejskiej jest przede wszystkim prowadzenie bardziej skutecznych działań w celu zapobiegania konfliktom.

UE wykorzystuje już szeroką gamę tradycyjnych narzędzi, a także pomoc techniczną i finansową dla krajów rozwijających się, współpracę gospodarczą i stosunki handlowe, pomoc humanitarną, politykę społeczną i środowiskową, jak również instrumenty polityczne, jak dialog polityczny i mediacja. Stosuje ona jednak także nowe narzędzia dostarczane przez EPBIO, jak zbieranie informacji i monitorowanie umów międzynarodowych w celu przewidywania potencjalnych konfliktów.

W świecie, gdzie władza nie musi już oznaczać bezpieczeństwa, UE musi być w stanie szybko reagować na specyficzne sytuacje w miarę ich powstawania — za pomocą właściwego zestawu instrumentów.

Korzyści handlowe dla wszystkich

Unia Europejska jest największą organizacją na świecie prowadzącą działania handlowe, przypada na nią 20% światowego przywozu i wywozu. Swobodny handel między jej członkami był jedną z przyczyn powstania UE prawie 50 lat temu i zapewnił coraz większy dobrobyt dla wszystkich państw członkowskich. Obecnie Unia stoi na czele działań mających otworzyć handel światowy z równymi korzyściami dla krajów biednych i bogatych.

Wzrost dynamiki handlu prawdopodobnie będzie stymulować rozwój światowy z korzyścią dla wszystkich. Dzięki niemu konsumenci mogą wybierać z szerokiej gamy produktów. Konkurencja między produktami importowanymi a lokalnymi powoduje obniżenie cen i wzrost jakości. UE jest

zdania, że globalizacja może przynieść korzyści ekonomiczne wszystkim, także krajom rozwijającym się, pod warunkiem przyjęcia odpowiednich zasad na poziomie wielostronnym i dołożenia starań w kierunku włączenia krajów rozwijających się do handlu światowego.

Dlatego właśnie Unia Europejska negocjuje ze swoimi partnerami otwarcie handlu towarami i usługami. Unia dąży do udzielenia krajom rozwijającym się pomocy przez zapewnienie im lepszego dostępu do swojego rynku przez krótki okres, dając im zarazem więcej czasu na otwarcie swoich rynków na produkty europejskie. Równocześnie UE reformuje swoją politykę rolną – co również odbędzie się z korzyścią dla krajów rozwijających się.

Kraje afrykańskie, regionu Karaibów i Pacyfiku mają szczególne związki z Unią Europejską



Gracz drużynowy

Drużynie piłkarskiej potrzebne jest równe boisko, zasady akceptowane przez wszystkie zespoły i sędzia, który będzie czuwał nad przestrzeganiem zasad fair play. Dlatego właśnie UE popiera gorąco Światową Organizację Handlu (WTO), która ustanawia zasady mające pomóc w otwarciu światowego handlu i zapewnieniu sprawiedliwego traktowania wszystkich uczestników. Mimo zauważalnej konieczności poprawy system ten zapewnia pewien poziom solidności prawnej oraz przejrzystości w prowadzeniu międzynarodowego handlu. WTO oferuje także procedurę rozstrzygania sporów w przypadku zaistnienia bezpośrednich sporów między dwoma lub większą liczbą partnerów handlowych.

UE stała się kluczowym graczem w kolejnych rundach wielostronnych negocjacji, których celem jest otwarcie światowego handlu. Przywiązuje ona szczególną wagę do bieżącej rundy, znanej jako „runda rozwoju z Doha”, która rozpoczęła się w 2001 r. Celem jest usunięcie przeszkód na drodze do otwartego handlu, z którego miałyby skorzystać głównie kraje rozwijające się.

Handel – nie tylko Doha

Zasady handlu są wielostronne, ale sam handel jest dwustronny – ma miejsce między nabywcami a sprzedającymi, eksporterami a importerami.

Dlatego właśnie Unia Europejska stworzyła sieć dwustronnych umów handlowych z poszczególnymi krajami i regionami na całym świecie. Rozszerzenie UE z 15 do 25 krajów sprawia, że jako partner handlowy Unia ma jeszcze większe znaczenie, zwłaszcza w stosunkach ze swoimi sąsiadami w Europie Wschodniej i basenie Morza Śródziemnego.

Polityka handlowa UE łączy się ściśle z polityką rozwoju. Łączą się one, gdyż Unia podejmuje część odpowiedzialności za udzielenie krajom rozwijającym pomocy w zwalczaniu ubóstwa i we włączeniu się do światowej gospodarki.

Od dawna uważa się, że handel może stymulować rozwój gospodarczy i potencjał produkcyjny biedniejszych krajów. Już w 1971 r., zgodnie z „systemem ogólnych preferencji taryfowych” (GSP), UE zaczęła zmniejszać lub likwidować cła i kontyngenty na przywóz z krajów rozwijających się. Ponadto dzięki inicjatywie „Wszystko oprócz broni” wprowadzonej w 2001 r. Unia udziela 49 mniej rozwiniętym krajom dostępu do unijnych rynków wszystkich produktów z wyjątkiem broni.

Szczególny związek Unii z jej 78 partnerami w Afryce, na Karaibach i rejonie Pacyfiku (grupa AKP), oparty na handlu i pomocy, sięga 1975 r. i jest uważany za wzorowy przykład pomocy udzielanej przez państwa bogatsze biednym.

Eliminacja ubóstwa dzięki zrównoważonemu rozwojowi

Okolo połowy środków wydawanych na pomoc krajom biedniejszym pochodzi z Unii Europejskiej lub jej poszczególnych państw członkowskich, co czyni Unię jedną z największych instytucji zapewniających pomoc. Pomoc w rozwoju nie dotyczy jednak wyłącznie zapewnienia czystej wody i utwardzonych dróg, choć problemy te są ważne. Wiąże się ona także z oferowaniem krajom rozwijającym się pomocy w poprawieniu ich wyników handlowych przez zapewnienie im lepszego dostępu do rynku

UE. Powinno to pozwolić im rozwinąć i umocnić handel zewnętrzny oraz odnieść korzyści z globalizacji.

Nie wszystkim się to udało. Choć kraje Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) mają specjalne związki z Unią Europejską, ich udział w rynku UE nadal spada, a ich rola w światowym handlu staje się w coraz większym stopniu marginalna.

Dlatego właśnie strategia rozwoju UE skupia się także na zapewnieniu kra-

Woda dla życia

Dostęp do wody i sprawiedliwy dostęp do międzygranicznych zasobów wodnych to podstawowe zagadnienia we wszystkich regionach świata, zaliczane do natrudniejszych problemów XXI wieku. Inicjatywa UE Woda dla życia, wprowadzona w 2002 r., zmierza do zapewnienia bezpiecznej wody i warunków sanitarnych w najbiedniejszych regionach świata, szczególnie w Afryce, lecz także na Kaukazie, w Azji Środkowej, rejonie Morza Śródziemnego i Ameryce Środkowej. Unia Europejska przeznaczyła na finansowanie tej inicjatywy jeden miliard euro.



© SIDA

Dostęp do wody to problem ogólnoświatowy

jom biedniejszym pomocy w poprawie ich infrastruktur, rozwijaniu potencjału produkcyjnego i zwiększeniu wydajności administracji i instytucji publicznych. Dzięki temu wsparciu niektóre kraje będą w stanie wykorzystać możliwości handlowe i wprowadzić większe wewnętrzne inwestycje w celu rozszerzenia bazy ekonomicznej. Ma to zasadnicze znaczenie, jeśli chodzi o umożliwienie tym krajom integracji z gospodarką globalną i uzyskanie zrównoważonego rozwoju i wzrostu.

A dokładniej, Unia łączy handel i pomoc w nowej generacji „umów o partnerstwie gospodarczym”, które są negocjowane z krajami AKP i mają zostać wprowadzone do 2008 r. Ich założeniem jest zapewnienie krajom AKP pomocy w integracji z ich sąsiadami w regionie jako kroku na drodze do globalnej integracji oraz udzielenie pomocy w tworzeniu potencjału instytucjonalnego i wprowadzaniu zasad dobrego zarządzania. Jednocześnie UE nadal będzie otwierać swoje rynki na produkty pochodzące z krajów grupy AKP i innych krajów rozwijających się.

Głęboka kieszeń

Unia Europejska i jej państwa członkowskie wydają ponad 30 miliardów euro na oficjalną pomoc dla krajów rozwijających się, a około 6 miliardów euro jest przekazywanych za pośrednictwem instytucji UE. Unia zobowią-

zała się do zwiększenia rocznej kwoty łącznej do 39 miliardów euro do 2006 r. Choć państwa członkowskie UE, jak i inne kraje uprzemysłowione, zakładają docelowe wydatki rzędu 0,7% ich PKB, tylko Dania, Luksemburg, Holandia i Szwecja osiągnęły ten cel. Pozostali zobowiązali się do osiągnięcia tego poziomu. Średnia dla UE jako całości wynosi 0,34% i przekracza wartość dla Stanów Zjednoczonych lub Japonii.

Ostatecznym celem polityki UE jest zapewnienie ludziom w mniej zaawansowanych krajach kontroli nad ich własnym rozwojem. Dlatego właśnie priorytetem UE jest zwalczanie przyczyn ich problemu: zapewnienie lepszego pożywienia i czystej wody, poprawienie dostępu do edukacji, opieki zdrowotnej, zatrudnienia, ziemi i opieki społecznej, zapewnienie lepszej infrastruktury i lepszego środowiska. Celem inicjatyw UE jest także eliminacja chorób i zapewnienie dostępu do tanich leków w celu walki z takimi klęskami, jak HIV/AIDS. UE dąży także do zmniejszenia obciążenia biednych krajów.

Uznając, że pokój jest podstawowym warunkiem zrównoważonego rozwoju, Unia wyraziła w 2004 r. zgodę na ustanowienie funduszu w wysokości 250 milionów euro, zwanego „Peace facility”, w celu wspierania utrzymania pokoju w Afryce i prowadzenia operacji zapobiegających konfliktom.

Pomoc humanitarna

Praktycznie codziennie na ekranach telewizorów i pierwszych stronach gazet oglądamy doniesienia o klęskach naturalnych lub katastrofach spowodowanych przez ludzi. Unia Europejska znajduje się w centrum sieci, której zadaniem jest minimalizacja ludzkiego cierpienia spowodowanego przez te katastrofy. Pomoc humanitarna UE jest bezwarunkowa: jej celem jest jak najszybsze udzielenie pomocy ofiarom, niezależnie od ich rasy, wyznania czy poglądów politycznych ich rządów.

UE działa aktywnie we wszystkich miejscach na świecie, gdzie występują palące konflikty, jak Irak, Afganistan, terytoria palestyńskie i kilka rejonów Afryki. Jej pomoc humanitarna ma charakter globalny, często jest niesiona do „zapomnianych” miejsc kryzysów, ignorowanych przez kamery

światowych mediów. Są wśród nich: Kaukaz północny (szczególnie Czechenia), Tadżykistan w Azji Środkowej, Nepal, Sri Lanka i Ameryka Środkowa.

Unia wykorzystuje także swoje doświadczenia, by pomagać ludziom w przygotowaniu się na ewentualne klęski w krajach wysokiego ryzyka i regionach narażonych na trzęsienia ziemi, huragany, powodzie i susze.

UE kieruje swą pomoc poprzez Biuro Pomocy Humanitarnej (ECHO). Od jego założenia w 1992 r. ECHO stawiało czoła kilku poważnym kryzysom w ponad 100 krajach na całym świecie, zapewniając jak najszybciej podstawowy sprzęt i awaryjne dostawy dla ofiar. Z budżetu wynoszącego ponad 500 milionów euro rocznie ECHO finansuje także ekipy medyczne, eks-



Ofiary katastrofy pozbawione dachu nad głową otrzymują w potrzebie pomoc z UE

portów zajmujących się rozbrajaniem min, transport i wsparcie logistyczne.

ECHO nie posiada zasobów, które umożliwiłyby mu wykonanie całej pracy samodzielnie. Współpracuje zatem ściśle z partnerami humanitar-

nymi — organizacjami pozarządowymi, wyspecjalizowanymi agencjami ONZ i ruchem Czerwony Krzyż/Czerwony Półksiężyc — dostarcza żywność i sprzęt, wysyła ekipy ratunkowe, zakłada szpitale polowe i instaluje tymczasowe systemy łączności.

Wspólne działania na świecie

Pomoc humanitarna to tylko jedna z dziedzin, w których UE współpracuje ściśle z takimi organizacjami międzynarodowymi, jak ONZ, WTO, NATO, Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE), Rada Europy i organizacje regionalne w Afryce, Ameryce, Azji i regionie Pacyfiku.

Unia Europejska uważa, że dla problemów globalnych należy szukać rozwiązań wielostronnych. Przywiązuje zatem dużą wagę do skutecznej wielostronności, przy silnym wsparciu Organizacji Narodów Zjednoczonych. ONZ, dzięki swoim uniwersalnym uprawnieniom i wiarygodności, ma wyjątkową możliwość reagowania na wspólne problemy.

Państwa członkowskie UE zdecydowanie popierają cele rozwoju przyjęte przez Organizację Narodów Zjednoczonych we wrześniu 2000 r.:

- wykorzenić skrajne ubóstwo i głód,
- upowszechnić wykształcenie na poziomie podstawowym,
- promować równość płci i zapewnić pełnię praw dla kobiet,
- obniżyć śmiertelność dzieci,
- poprawić zdrowotność matek,
- zwalczać HIV/AIDS, malarię i inne choroby,
- zapewnić równowagę środowiska naturalnego,
- stworzyć globalne partnerstwo na rzecz rozwoju.

UE jako organizacja dąży do wspierania tych celów przez skoncentrowanie się na sześciu obszarach priorytetowych, gdzie może wykorzystać swą szczególną wiedzę fachową. Są to:

- handel i rozwój,
- współpraca regionalna,
- eliminacja ubóstwa w celu wspierania zdrowia i wykształcenia,
- infrastruktura transportowa,
- bezpieczeństwo żywności i zrównoważony rozwój obszarów wiejskich,
- tworzenie potencjału instytucjonalnego, dobre zarządzanie i państwo prawne.

Nasi partnerzy na świecie

Unia Europejska zawarła szereg umów o stowarzyszeniu, współpracy i handlu, które obejmują siecią cały glob, od najbliższych sąsiadów w Europie do najodleglejszych partnerów w Azji i w regionie Pacyfiku. Aby zarządzać tymi relacjami, UE organizuje regularne spotkania na szczycie lub spotkania ministrów ze swoimi najważniejszymi partnerami.

UE utrzymuje najbardziej intensywne stosunki z czterema najbliższymi sąsiadami z Europy Zachodniej: Szwajcarią, Norwegią, Islandią i Liechtensteinem. Wszystkie te państwa są członkami Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA), w dużym stopniu dostosowały się do wewnętrznych legislacji rynkowych UE i przestrzegają polityki UE w innych obszarach. Wszystkie one, z wyjątkiem Szwajcarii, wraz z Unią należą do Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG).

Przygotowanie do przyszłych rozszerzeń

Do Unii Europejskiej kandydują cztery kraje z Europy Południowo-Wschodniej. Bułgaria i Rumunia prawdopodobnie przystąpią do Unii w 2007 r. Ramy czasowe dla Turcji są mniej określone. Turcja jest jednym z najstarszych partnerów handlowych UE, z układem o stowarzyszeniu sięgającym 1963 r., który teraz obejmuje unię celną. Turcja złożyła wniosek o przystąpienie do UE w 1987 r. Kandydaturę czwartego kraju, Chorwacji, przyjęto w czerwcu 2004 r. Data jej

przystąpienia będzie zależeć od tempa negocjacji członkowskich.

Kolejny kraj bałkański, Była Jugosłowiańska Republika Macedonii (FYROM), złożył wniosek o członkostwo w 2004 r. Złożenie wniosku to pierwszy krok do akceptacji w roli kraju kandydującego.

Unia Europejska i kraje Bałkanów Zachodnich stworzyły razem „proces stabilizacji i stowarzyszenia”, który — poza Chorwacją i FYROM — obejmuje Albanię, Bośnię i Hercegowinę oraz

Turcja to główny kandydat do członkostwa w UE



© Geoff Bain/Coby Images



© WIGNERSKY

Rosja to największy bezpośredni sąsiad UE

Serbię i Czarnogórę. Ostatecznym celem jest oczywiście członkostwo, jednak już dziś kraje te mają swobodny dostęp do rynku UE i otrzymują wsparcie UE dla programów reform wewnętrznych. W następnym etapie będą mogły negocjować umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu z Unią, podobnie jak dotąd Chorwacja i Była Jugosłowiańska Republika Macedonii, zanim złożą wnioski o członkostwo w UE.

Przyjazne sąsiedztwo

Celem Unii Europejskiej jest zapewnienie, żeby rozszerzenie z roku 2004 r. – oraz wszelkie ewentualne dalsze rozszerzenia – nie spowodowało powstania nowych barier między rozszerzoną Unią a jej sąsiadami. Dlatego właśnie Unia zamierza zacieśniać więzy ze swoimi sąsiadami na wschodzie (Rosja, Ukraina, Mołdawia i wresz-

cie Białoruś) i na południu (kraje śródziemnomorskie).

W ramach „Europejskiej Polityki Sąsiedztwa” UE zamierza rozszerzyć na te kraje wiele przywilejów wewnętrznego rynku, zaoferować im dodatkowe koncesje handlowe i pomoc finansową. W zamian za to sąsiedzi Unii w większym stopniu będą się angażować w reformy demokratyczne i gospodarkę rynkową oraz poświęcać więcej uwagi prawom człowieka. Ponieważ rozszerzenie sprawia, że UE będzie mieć bezpośredni kontakt z sąsiadami charakteryzującymi się polityczną i społeczną niestabilnością, jej reakcja zakłada podzielenie się z nimi dobrobytem i stabilnością, by w ten sposób umocnić własne bezpieczeństwo.

Ponieważ kraje sąsiednie są punktami przerzutu nielegalnych imigrantów, jak również narkotyków i ludzi, UE pomaga niektórym poprawić zarządzanie ruchem granicznym i procedurami imigracyjnymi.

Rosja, Ukraina, Mołdawia i większość krajów południowego Kaukazu i Azji Środkowej mają z UE podpisane umowy obejmujące handel, współpracę polityczną, ochronę środowiska oraz współpracę w sprawach naukowych i kulturalnych. W przypadku swego największego sąsiada, Rosji, UE tworzy cały program współpracy w szerokim zakresie zagadnień.

Kraje te odniosą także korzyści dzięki unijnemu programowi pomocy TACIS o wartości 3,14 miliarda euro w okresie 2000 — 2006 r. Finansuje on projekty związane z reformami instytucjonalnymi, sieciami infrastruktury, rozwojem sektora prywatnego, ochroną środowiska i gospodarką wiejską.

W ramach procesu barcelońskiego UE zobowiązała się do wprowadzenia strefy wolnego handlu dla swoich sąsiadów z regionu Morza Śródziemnego do roku 2010. Będzie ona obejmowała kraje arabskie południowego i wschodniego wybrzeża Morza Śró-

dziemnego oraz Izrael i terytoria palestyńskie. Następuje otwarcie handlu między Unią a każdym z partnerów, a ci z kolei podejmują kroki na rzecz zwiększenia wymiany handlowej ze sobą. Na przykład w 2004 r. Egipt, Maroko, Jordania i Tunezja podpisały umowę agadirską — umowę o wolnym handlu między nimi.

Na Bliskim Wschodzie Unia negocjuje umowy o wolnym handlu z sześcioma krajami Rady Współpracy w Zatoce Perskiej (Bahrain, Kuwejt, Oman, Katar, Arabia Saudyjska i Zjednoczone Emiraty Arabskie). UE wspiera także odbudowę Iraku.

Wieży transatlantyckie

Partnerstwo transatlantyckie ze Stanami Zjednoczonymi ma podstawowe znaczenie dla stosunków zewnętrznych UE. Transakcje i inwestycje przepływają przez Atlantyk w tempie prawie miliarda euro dziennie. Waszyngton od dawna wspierał integrację europejską. UE i Stany Zjednoczone mają wiele wspólnych wartości i wspólnych interesów, choć czasem różnią się punktami nacisku i podejściem.

Przy obecnych rozmiarach dwustronnego handlu (USA przyjmuje 25% eksportu UE i dostarcza 20% jej importu) nie jest niczym zaskakującym, że między tymi dwoma partnerami wybuchają czasem spory. O sporach tych możemy poczytać na pierwszych stronach gazet, wiążą się one jednak z zaledwie dwoma procentami łącznego handlu transatlantyckiego. Sposób, w jaki UE i USA rozstrzygają wspólne sprawy dotyczące prawa o konkurencji lub wzajemnego uznawania standardów technicznych, służył jako model dla stosunków Unii z innymi krajami, w tym z Japonią i Kanadą.

W przypadku Kanady UE zapoczątkowała w 2004 r. dwie przełomowe inicjatywy w celu pogłębienia stosunków. Jedną z nich jest utworzenie agendy partnerskiej UE — Kanada mającej na celu współpracę dotyczącą problemów globalnych. Druga to negocjowanie nowej umowy mającej zwiększyć handel i inwestycje między nimi.

Singapur: brama do handlu z Azją



Azja coraz bliżej

Choć Chiny i Japonia są największymi partnerami handlowymi UE, wieloletnie stosunki utrzymuje ona z liczącym siedmiu członków Stowarzyszeniem Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN). Związek ten rozpoczął się w 1972 r. i został sformalizowany umową o współpracy w 1980 r. ASEAN podjęło inicjatywę mającą rozwinąć kontakty z UE w ramach procesu znanego jako ASEM (Asia — Europe Meeting), w którym uczestniczą także Japonia, Chiny i Korea Południowa. ASEM organizuje spotkania na szczycie co dwa lata.

W ciągu ostatnich lat EU zintensyfikowała swoje relacje z Japonią. W planie działania UE — Japonia, przyjętym w 2001 r., zakres dwustronnej współpracy wykracza poza handel i obejmuje także kwestie polityczne i kulturalne. Europa stała się poważnym źródłem bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Japonii i największym beneficjentem japońskich inwestycji zagranicznych, większym niż Stany Zjednoczone i Chiny.

W związku z coraz większym znaczeniem zarówno UE, jak i Chin na politycznej arenie międzynarodowej ich związek przez ostatnie kilka lat rozwijał się dynamicznie, z położeniem coraz większego nacisku na dialog polityczny, umowy sektorowe i wymianę instytucjonalną. W sferze handlowej Chiny są obecnie drugim partnerem handlowym spoza Europy — po Stanach Zjednoczonych, a przed Japonią. UE jest jednym z głównych źródeł inwestycji zagranicznych w Chinach.

UE jest największym partnerem handlowym Indii i dostawcą inwestycji zagranicznych. Od pierwszego spotkania na szczycie w czerwcu 2000 r. związku między nimi kwitły i obecnie obejmują nie tylko handel, lecz także dialog polityczny, spotkania na szczycie świata biznesu, współpracę kulturalną i wspólne projekty badawcze.

Kontakty z Ameryką Łacińską

Unia Europejska jest drugim pod względem znaczenia partnerem handlowym Ameryki Łacińskiej, najważniejszym źródłem inwestycji zagranicznych i głównym dawcą pomocy związanej z rozwojem w tym regionie.

UE, kraje Ameryki Łacińskiej i kraje regionu Karaibów organizują co dwa lata spotkania na szczycie obejmujące dwa regiony, zajmujące się szerokim

zakresem zagadnień politycznych, gospodarczych, edukacyjnych, naukowych, technicznych, kulturalnych i społecznych. Wszystkie kraje Ameryki Łacińskiej, w grupach lub indywidualnie, są obecnie powiązane z Unią umowami o stowarzyszeniu, współpracy i handlu.

UE negocjuje układ o stowarzyszeniu z Mercosurem (Brazylia, Argentyna, Paragwaj i Urugwaj), obejmujący utworzenie strefy wolnego handlu pomiędzy tymi dwiema grupami.

Chiny i Indie przystępują do programu Galileo

Chiny i Indie podjęły decyzję o przystąpieniu do programu Galileo, satelitarnego systemu nawigacyjnego UE. To znak, że kraje azjatyckie pragną wykroczyć poza kontakty handlowe z Unią Europejską.

System Galileo, który ma zostać uruchomiony w 2008 r., będzie bardziej precyzyjną alternatywą dla amerykańskiej sieci satelitów globalnego pozycjonowania (GPS). Galileo będzie stosowany głównie do pozycjonowania geograficznego pojazdów i innych środków transportu, jak również do badań naukowych, zarządzania gruntami i monitorowania katastrof. Będzie mieć także zastosowania rządowe dostępne wyłącznie dla państw członkowskich UE.



Galileo otacza naszą planetę

Pod koniec 2003 r. UE zawarła dwie osobne umowy o dialogu politycznym i współpracy, jedną ze Wspólnotą Andyjską, a drugą z Ameryką Środkową. Następnym etapem będzie negocjowanie układów o stowarzyszeniu z oboma regionami. Unia Europejska zawarła już układy o stowarzyszeniu (także umowy o wolnym handlu) z Meksykiem i Chile, podpisane odpowiednio w 1997 i 2002 r.

Partnerstwo z Afryką

Poza tradycyjnymi powiązaniem z krajami afrykańskimi poprzez umowy z krajami śródziemnomorskimi

lub AKP UE rozpoczęła nowy dialog z Unią Afrykańską (UA).

Obejmuje on zapobieganie konfliktom i ich rozstrzygnięcie oraz wsparcie UE dla wysiłków UA i ONZ mających na celu utrzymanie pokoju na tym kontynencie.

Partnerstwo między UE a Afryką obejmuje także regionalną współpracę gospodarczą, integrację i handel, walkę z suszami i pustynnieniem, działania skierowane przeciwko HIV/AIDS i chorobom zakaźnym, bezpieczeństwo żywności, prawa człowieka, demokrację i walkę z terroryzmem.

Dalsze lektury



W celu uzyskania dalszych informacji na temat różnych aspektów stosunków zewnętrznych Unii Europejskiej prosimy odwiedzić witrynę europa.eu.int/comm/world/. Można tam zasięgnąć informacji o zagadnieniach polityki zagranicznej, rozszerzenia, handlu zewnętrznego, polityki rozwoju, pomocy humanitarnej i praw człowieka.

Informacje na temat Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa można znaleźć w witrynie ue.eu.int/pesc.

Komisja Europejska

Światowy gracz **Stosunki zewnętrzne Unii Europejskiej**

Seria *Europa w ruchu*

Luksemburg: Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich

2005 — 22 str. — 16,2 x 22,9 cm

ISBN 92-894-7427-0

Już same rozmiary Unii Europejskiej pod względem gospodarczym, handlowym i finansowym sprawiają, że jest ona graczem na skalę światową. Jest ona powiązana siecią umów z większością krajów i regionów świata. Jako największy międzynarodowy partner handlowy i ojczyzna euro — drugiej waluty świata — UE wydaje 500 milionów euro miesięcznie na programy pomocy na wszystkich pięciu kontynentach.

Unia Europejska wprowadza wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa, by jej członkowie mogli podejmować wspólne działania na arenie światowej jako zjednoczona siła na rzecz stabilności, współpracy i porozumienia. Jednocześnie Unia rozwija potencjał obronny i podjęła pierwsze misje mające na celu utrzymanie pokoju. Jest także zaangażowana w zwalczanie terroryzmu.

Pomagając budować bezpieczeństwo i stabilność na szerszej arenie międzynarodowej, UE dąży także do zapewnienia bezpieczeństwa własnym obywatelom.

UE jest szczególnie aktywna w promowaniu humanistycznych aspektów stosunków międzynarodowych, jak solidarność, prawa człowieka i demokracja.

Źródła informacji na temat Unii Europejskiej



Informacje dostępne są w językach urzędowych UE poprzez serwer Europa: europa.eu.int



W całej Europie istnieją setki miejscowych centrów informacji europejskiej. Adres najbliższego biura można znaleźć na stronie internetowej: europa.eu.int/comm/relays/index_e1.htm



EUROPE DIRECT jest miejscem, skąd otrzymasz odpowiedzi na pytania związane z Unią Europejską. Z osobami udzielającymi informacji możesz skontaktować się telefonicznie poprzez bezpłatny numer: **00 800 6 7 8 9 10 11** (lub dzwoniąc na płatną linię spoza UE: (32-2) 299 96 96), lub drogą elektroniczną poprzez europa.eu.int/europedirect

Informacje oraz broszury na temat Unii Europejskiej w języku polskim możesz także otrzymać w następujących miejscach:

Reprezentacja Komisji Europejskiej

Warszawskie Centrum Finansowe
ul. Emilii Plater 53
00-113 Warszawa
tel. (48-22) 520 82 00
fax (48-22) 520 82 82
e-mail: delegation-poland@cec.eu.int
<http://www.europa.delpol.pl>

Biuro Informacyjne Parlamentu Europejskiego

Warszawskie Centrum Finansowe
ul. Emilii Plater 53
00-113 Warszawa
tel. (48-22) 520 66 55
fax (48-22) 520 66 59
epwarszawa@europarl.eu.int
<http://www.europarl.pl>

Centrum Informacji Europejskiej UKIE

ul. Krucza 38/42
00-512 Warszawa
tel. (22) 455 54 54
fax (22) 455 54 53
e-mail: cie@mail.ukie.gov.pl
<http://www.cie.gov.pl>

Regionalne Centra Informacji Europejskiej

Toruń

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Pl. św. Katarzyny 9
87-100 Toruń
tel./fax (56) 652 11 21
e-mail: centrum@europa.torun.pl
<http://www.europa.torun.pl>

Ostrołęka

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Hallera 13
07-412 Ostrołęka
tel./fax (29) 760 30 45
e-mail: rcie_ostroleka@arrmpw.org.pl
<http://www.arrmpw.org.pl/glowna.php?id=centrum>

Plock

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Al. Kilińskiego 12
09-402 Plock
tel. (24) 366 41 66 fax (24) 366 41 48
e-mail: rcie@rcie.plock.pl
<http://www.rcie.plock.pl>

Radom

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Chorzowska 16/18
26-600 Radom
tel. (48) 365 69 08
fax (48) 365 49 70

e-mail: info@rcie.radom.pl
<http://www.rcie.radom.pl>

Lublin

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. 3 Maja 18/3A
20-078 Lublin
tel./fax (81) 534 61 91, 532 82 19
fax (81) 534 61 92
e-mail: biuro@rcie.lublin.pl
<http://www.rcie.lublin.pl>

Zielona Góra

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Al. Wojska Polskiego 9
65-077 Zielona Góra
tel./fax (68) 453 26 37
e-mail: rcie@rcie.zgora.pl
<http://www.rcie.zgora.pl>

Łódź

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Piotrkowska 262/264
90-361 Łódź
tel./fax (42) 637 79 76
e-mail: rcie@ie.lodz.pl <http://www.rcie.lodz.pl>

Kraków

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Mikołajska 4 (Mały Rynek)
31-027 Kraków
tel. (12) 421 30 15 fax (12) 421 33 15
e-mail: centrum@federacja.krakow.pl
<http://www.centrum.krakow.pl>

Opole

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Słowackiego 10
45-346 Opole
tel. (77) 454 26 21
fax (77) 454 56 10
e-mail: domeuropejski@fundacja.opole.pl
<http://www.rcie.opole.pl>

Białystok

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Lipowa 14
15-427 Białystok
tel./fax (85) 653 77 53
e-mail: eurobialystok@bia.pl
<http://www.rcie.bialystok.pl>

Rzeszów

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Sucharskiego 2
35-225 Rzeszów
tel. (17) 866 11 82
fax (17) 866 11 83
e-mail: roie@wsiz.rzeszow.pl
<http://www.rcie.rzeszow.pl>

Gdańsk

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
Długi Targ 39/40
80-830 Gdańsk
tel. (58) 305 60 18
fax (58) 301 02 16
e-mail: rcie@piph.pl <http://www.rcie.gdansk.pl>

Częstochowa

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Pułaskiego 4/6
42-200 Częstochowa
tel./fax (34) 368 42 13
e-mail: rcie@rcie.czest.pl
<http://www.rcie.czest.pl>

Katowice

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Kościuszki 6
40-026 Katowice
tel. (32) 209 17 01
fax (32) 209 16 90
e-mail: centrum@rcie.katowice.pl
<http://www.rcie.katowice.pl>

Kielce

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Bodzentyńska 44A
25-308 Kielce
tel./fax (41) 343 00 38
e-mail: rcie@rcie.kielce.pl
<http://www.rcie.kielce.pl>

Elbląg

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Czerwonego Krzyża 2
82-300 Elbląg
tel./fax (55) 233 32 22
e-mail: rcie@elblag.com.pl
<http://www.rcie.elblag.com.pl>

Poznań

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Mostowa 27
61-854 Poznań
tel. (61) 852 49 48
fax (61) 852 49 05
e-mail: rcie@rcie.poznan.pl
<http://www.rcie.poznan.pl>


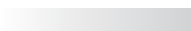
Koszalin

Regionalne Centrum Informacji Europejskiej
ul. Młyńska 2
75-054 Koszalin
tel./fax (94) 347 13 17
e-mail: rcie@rcie.koszalin.pl
<http://www.rcie.koszalin.pl>

Reprezentacje i biura Komisji i Parlamentu znajdują się we wszystkich państwach Unii Europejskiej. Delegatury Komisji Europejskiej rozmieszczone są także w innych częściach świata.

Unia Europejska



-  Państwa członkowskie Unii Europejskiej
-  Kraje kandydujące

PL



Już same rozmiary Unii Europejskiej pod względem gospodarczym, handlowym i finansowym sprawiają, że jest ona graczem na skalę światową. Jest ona powiązana siecią umów z większością krajów i regionów świata. Jako największy międzynarodowy partner handlowy i ojczyzna euro — drugiej waluty świata — UE wydaje 500 milionów euro miesięcznie na programy pomocy na wszystkich pięciu kontynentach.

Unia Europejska wprowadza wspólną politykę zagraniczną i bezpieczeństwa, by jej członkowie mogli podejmować wspólne działania na arenie światowej jako zjednoczona siła na rzecz stabilności, współpracy i porozumienia. Jednocześnie Unia rozwija potencjał obronny i podjęła pierwsze misje mające na celu utrzymanie pokoju. Jest także zaangażowana w zwalczanie terroryzmu.

Pomagając budować bezpieczeństwo i stabilność na szerszej arenie międzynarodowej, UE dąży także do zapewnienia bezpieczeństwa własnym obywatelom.

UE jest szczególnie aktywna w promowaniu humanistycznych aspektów stosunków międzynarodowych, jak solidarność, prawa człowieka i demokracja.



Urząd Publikacji
Publications.eu.int

ISBN 92-894-7427-0

